

Jumătatea lipsă

Dunare

Și când târziul odihnește
amarul unui surd crepuscul,
mă rup de coaste și de cărnuri,
mă las în urmă, sec, minuscul...

mă-ntind alert spre în afară,
mă scurg grăbit prin răni și sânge..
mă-ntreabă cerul dacă pot
zenituri reci a le înfrânge.

mă-îngemănez cu alte gânduri,
din alte trupuri evadate,
și ne mușcăm, nepământesc,
urlând barbar a libertate!

...dar. dacă n-aș fi fost pământuri,
m-aș fi dorit tot sânge, os,
și, într-a trupului celulă,
m-aș fi visat un păcătos!